

Верзелій, осемдесятигодишенъ старецъ, излѣзълъ та-кожде да посрѣщне Давида съ сѣрдце, пѣлно отъ радость. Царя-тъ му благодарилъ и казалъ: „прійди съ мене въ Іеру-салимъ, ты ще живѣешь тамъ при мене спокойно и въ изобиліе“. Верзелій отговорилъ: „господарю, азъ сѣмъ вече осемдесято-годишенъ: не ми остава вече много да живѣѣ на свѣта. Азъ вече не намирамъ вкусъ ни въ ястїе, ни въ питїе; пѣсни-тъ на пѣвцы-тъ и на пѣвицы-тъ вече не ми веселятъ; азъ самъ щѣ бѣдѣ тягота на царя ми; а награды никакъ не ми сѣ нуждны. Азъ искамъ още нѣколко да тя проводѣѣ, послѣ ми позволи да ся върнѣ дома: тамъ искамъ да свѣршѣ дни-тъ си и да бѣдѣ погребенъ при гробове-тъ на бащѣ ми и на майкѣ ми“.

Като прѣминалъ прѣзъ Іорданъ, сопровождаемъ отъ всич-кыя народъ, Давидъ пригѣрилъ Верзелія и благословилъ го. Но, въ награда на Верзелія, царя-тъ взелъ при себе сына му и обсыпалъ го съ свои-тъ милости. Верзелій ся върнѣлъ у дома си.

ГЛАВА LXIX.

Кончина Давидова.

Давидъ доживѣлъ до глѣбока старость и усѣщалъ вече, че ся е приближилъ конца-тъ на живота му. За него не было доволно то, че всичкый си животъ посвятилъ на прославление имени Божія и за благо на свои-тъ подданицы; но желалъ още и по смѣръть-тъ си да бѣде полезенъ. Ето прѣкрасны-тъ распоряженія, които направилъ прѣдъ кончинѣ-тъ си.

Давидъ хранилъ въ сѣрдце-то си двѣ желанія, които му ся искало да види изпълнены прѣди смѣръть-тъ си. Първо-то было: да созида великолѣпенъ храмъ Богу, а второ-то: да прѣдаде царство-то на сына си Соломона. Първо-то си желаніе той открылъ Пророку Наѣану, който му обявилъ волю-тъ Божіѣ.

Не много время прѣди смѣръть-тъ си, Давидъ събралъ